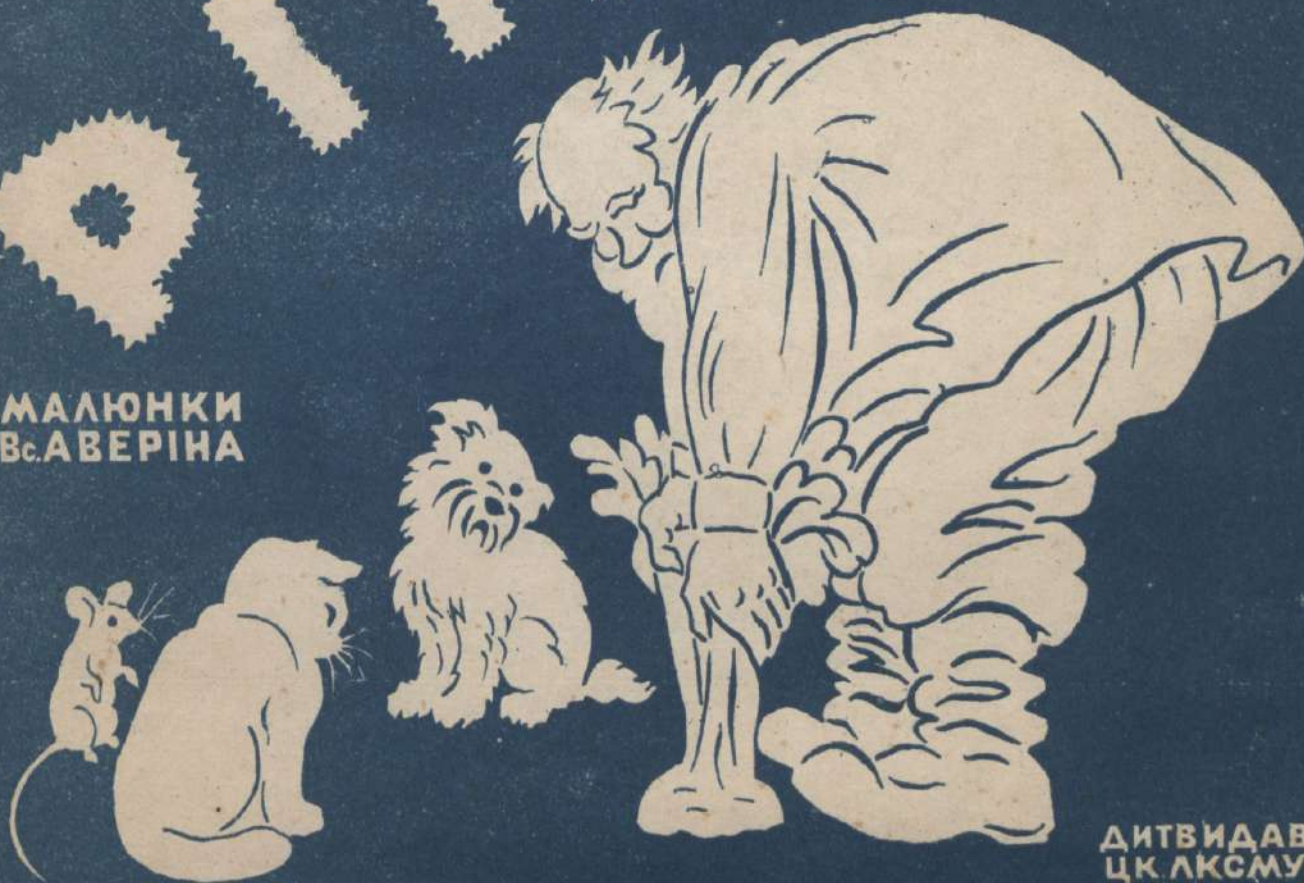


І.ФРАНКО



МАЛЮНКИ
Вс.АВЕРІНА



ДИТВИДАВ
ЦК.ЛКСМУ.

Редактор Р. Бранцева
Худ. редактор В. Нейский
Техкер. Я. Ольман
Корректор Л. Бесарабова



Був собі дід Андрушка, а в нього була баба Марушка, а в баби — донечка Мінка, а в дочки — собачка Фінка, а в собачки — товаришка киця Варварка, а в киці — вихованка — мишка Сіроманка.

Раз весною взяв дід заступ та мотику, скопав у городі грядку велику, сапкою її пригладив, грабелями підгромадив, зробив пальцем у землі дірку — та й посадив ріпку.

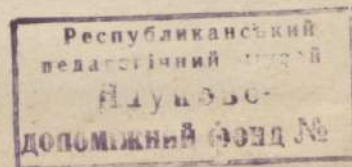
Працював дід не марно: зійшла ріпка гарно. Щодень ішов дід у город, набравши води повен рот, свою ріпку поливав, їй до життя охоти додавав.



1936р

5827 нср

НВ



Росла дідова ріпка,
росла. Зразу така, як
мишка була, по тому як
кулак, по тому як буряк,
по тому як два, далі стала
така, як дідова голова.

Тішиться дід, аж не
знає, де стати.

— Час, — каже, — на-
шу ріпку рвати.

Пішов він у город:
гуп, гуп. Узяв ріпку за
зелений чуб: тягне рука-
ми, уперся ногами, при-
кладає сил усіх, сопе як
ковальський міх—мучився,
потів увесь день, а ріпка
сидить у землі, як пень.

Їличе дід бабу Ма-
рушку:

— Ходи, бабусю, не
лежи, мені ріпку вирвати
поможи.



Пішли вони в город: гуп, гуп. Взяв дід ріпку за чуб, баба діда за плече — тягнуть, аж піт тече. Сминає дід ріпку за гичку, сіпає баба діда за сорочку, працюють руками, упираються ногами — промучилися ввесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Їличе баба дочку Мінку:



— Ходи, доню, не біжи, нам ріпку вирвати поможи.

Пішли вони у город: гуп, гуп. Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, тягнуть рунами, упираються ногами—промучилися ввесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Нличе дочка собачку Фінку:

— Ходи, Фіночко, не біжи, нам ріпку вирвати поможи.



Пішли вони в город: гуп, гуп. Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, собачка дочку за спідничку. Тягне дід ріпку за гичку, баба діда за сорочку, дочка бабу за запаску, собачка дочку за спідничку — промучилися ввесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.



Кличе собачка ницю Варварку:

— Ходи, Варварко, не лежи, нам ріпку вирвати поможи.

Пішли вони в город: гуп, гуп. Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, собачка дочку за спідничку, ниця собачку за хвостик. Тягнуть і рунами, і зубами, упираються ногами — промучилися ввесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.



Кличе киця мишку Сіроманку:

— Ходи, Сірочко, не біжи, нам ріпку вирвати поможи.

Пішли вони в город: гуп, гуп. Узяв дід ріпку за чуб, баба



діда за сорочку, дочка бабу за торочку, собачка дочку за
спідничку, киця собачку за хвостик, мишка кицю за лапку... як
потягли, як потягли, та й покотилися.

Упала ріпка на діда Андрушку, дід на бабу Марушку, баба
на дочку Мінку, дочка на собачку Фінку, собачка на Варварку
кицю, а мишка шусть під копицю!



Б827 игор

Республіканський
педагогічний музей
Науково-
допоміжний фонд №

Одослано № 1579. Уповн. Головліту № 281. Зам. № 351. Тираж 30000.
1 друк. арк. Папір 72 x 110³/₁₆. Здано на виробництво 30-III 36 р.
Підписано до друку 10-VII 36 р. Чергове вид. № 96.

Друкарня ім. Леніна, Одеса, Пушкінська, 18.

ДОШКІЛЬНА
БІБЛІОТЕЧКА

Ціна 50 коп.

